

Arrest

**nr. 60 496 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en Samah Mohamad GHODHBANI, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 17 februari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2011.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 8 april 2011 waarbij de behandeling van de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat S. VANDEN BOSSCHE, die verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 april 2009 en hebben zich een eerste keer vluchteling verklaard op 21 april 2009. Op 14 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 47 348 van 23 augustus 2010 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoekers keerden niet terug naar hun land van herkomst en hebben zich op 27 september 2010 een tweede keer vluchteling verklaard. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 30 september 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 11 januari 2011.

1.3. Op 20 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 20 januari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van X:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Damascus, de Syrische nationaliteit te bezitten en moslim te zijn van geboorte. In mei 2006 begon u voor de British Council in Qatar te werken en u leerde hier ook uw toekomstige echtgenote, S.(...) M.(...) G.(...) (O.V. 6.420.770), een Tunesische, kennen. Tijdens een opleiding in Koeweit kwam u in contact met een aantal Engelsen en begon u zich open te stellen voor het christelijke geloof. U en uw echtgenote werden in maart 2008 gedwongen Qatar te verlaten en naar Syrië terug te keren omdat u de profeet zou hebben beledigd. Aangekomen in Syrië namen jullie je intrek bij uw familie en deden jullie er alles aan om te verhinderen dat men op de hoogte zou komen van jullie intentie zich te bekeren. Jullie werden echter door uw familie uit het huis gezet nadat ze ontdekt hadden dat jullie effectief deze bedoeling hadden en jullie verhuisden naar de wijk Affamiyah. Op een dag werd u aangevallen door een aantal jongeren die u uitscholden voor christenhond, doch u liet na klacht neer te leggen. Enige tijd later probeerde uw schoonbroer, die in Tunesië reeds criminele feiten had gepleegd, uw echtgenote/zijn zus te doden en u bracht de politie hiervan op de hoogte. Hierna werd u tweemaal meegenomen door de Politieke Veiligheid en werd de tweede keer vrijgelaten nadat u beloofd had af te zien van uw voornemen zich te bekeren.

Op 6 april 2009 verlieten u en uw echtgenote Syrië op illegale wijze en kwamen naar België waar jullie op 21 april 2009 asiel aanvroegen. Hier vernam u dat uw echtgenote zwanger was. Sinds jullie aankomst hier bezochten jullie de Arabisch-protestantse kerk en werden jullie gefilmd door TV-Brussel naar aanleiding van de opvangcrisis. Op 14 april 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 augustus 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

U keerde niet naar Syrië terug en diende op 27 september 2010 een tweede asielaanvraag in op basis van dezelfde elementen als door u aangehaald in kader van uw eerdere asielaanvraag. Als nieuw element verwijst u naar het bestaan van een intern document dat moet bewijzen dat er intussen een arrestatiebevel en een bevel tot voorleiding op uw naam zouden bestaan. U zou dit via een vriend in Syrië, W.(...) genaamd, hebben vernomen. Tevens verwijst u naar de gespannen situatie in Tunesië. Uw echtgenote is hier intussen bevallen van een dochtertje.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat u duidelijk aangeeft uw tweede asielaanvraag te steunen op dezelfde elementen als door u aangehaald in kader van uw eerste asielaanvraag (cgvs p.1). Het CGVS oordeelde in kader van deze eerste aanvraag dat u deze motieven totaal niet aannemelijk heeft gemaakt, een beslissing die bevestigd werd door de RVV. Het door u nu neergelegde document en uw bijkomende verklaringen dienaangaande dienen dus in het licht hiervan beoordeeld te worden.

Dient na uw gehoor door het CGVS opgemerkt dat ook dit door u neergelegde document niet vermag de appreciatie van het CGVS in positieve zin om te buigen gezien het betrekking heeft op gegevens die, en zoals reeds werd opgemerkt, totaal niet aannemelijk werden bevonden. Meer nog, uw verklaringen met betrekking tot dit document zijn dusdanig vaag en incoherent dat ze uw geloofwaardigheid verder ondermijnen.

U gevraagd sinds wanneer u weet dat dit document bestaat, komt u niet verder dan te stellen dat u van het bestaan hiervan op de hoogte kwam nadat u de 'negatieve beslissing' van het CGVS had ontvangen. U gevraagd of u dit niet nader kan specificeren, stelt u dit niet te weten, dat u nu andere dingen aan uw hoofd heeft (cgvs p.2).

U stelt dit document te hebben bekomen via uw vriend W.(...) U.(...), die het op zijn beurt via een buurman zou hebben bekomen die voor de Politieke of Criminele veiligheid werkt. U stelt zelf niet te zijn nagegaan hoe W.(...) precies dit document heeft bekomen (cgvs p.2). U gevraagd naar de naam van deze buurman moet u hierop het antwoord schuldig blijven. U er vervolgens op gewezen dat het toch wel bizar is dat u niet precies weet voor welke afdeling van de Veiligheid deze persoon werkt, stelt u dat W.(...) u niet veel informatie geeft (cgvs p.2). Het feit dat u omtrent al deze elementen geen meer accurate gegevens kunt verschaffen kan niet overtuigen daar u, en zoals reeds werd opgemerkt, dit document neerlegt ter staving van uw tweede aanvraag en er van uit kan worden gegaan dat u alles in het werk zou hebben gesteld zich hieromtrent terdege te informeren.

Vervolgens gepeild hoe deze buurman dit document heeft bekomen, stelt u dat deze persoon veel invloed heeft en hij het waarschijnlijk via een vriend heeft bekomen. U nogmaals gevraagd hoe deze persoon dit document heeft bekomen, stelt u dat het enige wat u weet is dat deze persoon 'heeft moeten afzien' om het document in zijn bezit te krijgen en dat hij allicht onder druk van W.(...) zou hebben toegestemd het document te vergaren (cgvs p.2). Wanneer er u dan logischerwijze gevraagd wordt of deze buurman geen risico liep doordat hij u dit document had bezorgd, stelt u dan plots dat dit eigenlijk een intern document is en dat hij het met 'hun medeweten' heeft gekregen, hij maakt tenslotte deel uit van de Veiligheid (cgvs p.3). Het is toch wel opmerkelijk dat u eerst laat uitschijnen dat deze persoon heel wat moeite heeft moeten doen om het document in zijn bezit te krijgen en u eigenlijk maar kan gissen dat hij het via een vriend zou hebben bekomen, om dan even later met stelligheid te beweren dat hij eigenlijk, gezien hij 'één van hen is', dat document zonder enig probleem gewoon in zijn bezit heeft gekregen (cgvs p.3). Het feit dat u omtrent dit document geen coherente verklaringen kunt afleggen ondermijnt uw geloofwaardigheid andermaal.

Deze appreciatie wordt bevestigd door uw bewering dat deze persoon, die het document zonder enig probleem heeft vergaard, wel moeilijkheden zou kunnen krijgen mocht het in Syrië geweten zijn dat u op basis van dit document een asielaanvraag heeft ingediend. U gepeild naar wat voor moeilijkheden deze persoon zou kunnen krijgen, verwijst u naar een eventuele detentie (cgvs p.3). Het kan totaal niet overtuigen dat een persoon een dergelijk risico zou nemen voor iemand die hij niet persoonlijk kent en dat hij zijn eigen reputatie en job op het spel zou zetten, zelfs riskeert te worden opgepakt. Gezien u beweert dat deze persoon werkt voor de Veiligheid kan er van worden uitgegaan dat deze persoon zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van de risico's die hij zou lopen mocht zijn rol hierin aan het licht zou komen. Uw bewering dat deze persoon hierin zou hebben toegestemd omdat hij een vriend is van W.(...), niets meer en niets minder, kan dan ook niet overtuigen (cgvs p.2).

Gezien bovenstaande observaties kan ook uw bewering dat W.(...) in de 'politiecomputer' zou hebben gezien dat er een arrestatiebevel en een bevel tot voorleiding op uw naam staan totaal niet overtuigen, temeer u dan ook nog niet weet te verklaren hoe W.(...) er zou in geslaagd zijn deze computer te raadplegen (cgvs pp.3-4).

Verder stelt u nog dat er in Tunesië, het geboorteland van uw echtgenote, een soort van burgeroorlog aan de gang is en dat recent twee kozijnen van uw echtgenote tijdens hun deelname aan een manifestatie in Qasrein zijn omgekomen. Ook een nicht van uw echtgenote zou zijn omgekomen omdat ze op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was. U geeft zelf aan dat deze neven naar aanleiding van deze manifestatie niets speciaals hadden gedaan en enkel, en zoals reeds opgemerkt, hadden geparticipeerd (cgvs pp.1-2, 4). Dit is een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tunesië en heeft geen uitstaans met uw persoonlijke asielmotieven.

In uw administratief dossier bevinden zich nog een vertaling van uw huwelijksakte en een attest dat stelt dat u dit academiejaar bent ingeschreven aan de universiteit van Gent. Deze gegevens op zich worden door het CGVS niet betwist.

Gezien de bevindingen gedaan in kader van uw eerste asielaanvraag en gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt een risico te lopen in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde motieven baseert, door het CGVS een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van X

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Qasrein, de Tunesische nationaliteit te bezitten en te zijn opgegroeid in een extremistische moslimfamilie. In februari 2007 vertrok u naar Qatar en leerde daar uw toekomstige echtgenoot M.(...) R.(...) Y.(...) (O.V. 6.420.770), een Syriër, kennen. Op 25 april 2007 traden jullie in het huwelijk alhoewel uw familie hier tegen gekant was omdat u voorbestemd was om met een kozijn te huwen. Omdat uw echtgenoot de islam had beledigd werden jullie uit Qatar naar Syrië gerepatriëerd. Jullie namen intrek bij uw schoonfamilie en begonnen in het geheim de priester van de kerk in jullie buurt op te zoeken. Nadat uw schoonfamilie begin januari 2009 te weten kwam dat jullie het voornemen hadden zich te bekeren, werden jullie uit het huis gezet en namen jullie je intrek in de wijk Affamiyah. Enige tijd later werd uw echtgenoot aangevallen en geslagen door een aantal jongeren die hem uitscholden voor 'christenhond'. Uw man legde geen klacht neer. U werd dan aangevallen door uw broer, die in Tunesië reeds een crimineel verleden had. Uw echtgenoot werd dan twee keer meegenomen door de Politieke Veiligheid en er werd hem te verstaan gegeven dat een bekering 'not done' was in Syrië. Uiteindelijk verlieten jullie op illegale wijze Syrië en kwamen naar België, waar u op 21 april 2009 asiel aanvraag. Sinds uw verblijf alhier bezoekt u de Arabisch-protestantse kerk en verscheen u in een reportage op TV-Brussel naar aanleiding van de opvangcrisis. Op 14 april 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 augustus 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U keerde niet naar Syrië terug en diende op 27 september 2010 een tweede asielaanvraag in op basis van dezelfde elementen als door u aangehaald in kader van uw eerdere asielaanvraag. Zelf stelt u geen nieuwe elementen te hebben, maar verwijst u naar een document dat neergelegd werd door uw echtgenoot. Tevens verwijst u naar de gespannen situatie in Tunesië. U bent hier intussen bevallen van een dochtertje.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat u duidelijk aangeeft uw tweede asielaanvraag te steunen op dezelfde elementen als door u aangehaald in kader van uw eerste asielaanvraag (cgvs pp.1-2). Het CGVS oordeelde in kader van deze eerste aanvraag dat u deze motieven totaal niet aannemelijk heeft gemaakt, een beslissing die bevestigd werd door de RVV.

U stelt uitdrukkelijk persoonlijk geen nieuwe elementen te hebben om een tweede asielaanvraag op te baseren, maar verwijst naar een document neergelegd door uw echtgenoot en dat moet bewijzen dat hij in Syrië door de autoriteiten wordt gezocht (cgvs pp.1-2). Aan dit document kan totaal geen geloof worden gehecht en we verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

U verwijst nog naar de gespannen toestand in Tunesië, vooral in uw regio Qasrein, en stelt dat zeer recent twee neven zijn omgekomen terwijl ze deelnamen aan een manifestie. Ook een nichtje van u zou zijn omgekomen omdat ze op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was (cgvs p.3). Dit door u aangehaalde motief vermag niet de appreciatie van het CGVS in positieve zin om te buigen daar dit louter verwijst naar de algemene situatie en hier niet uit valt op te merken dat u persoonlijk zou worden gevisieerd in uw land van herkomst. U geeft immers zelf aan, en zoals reeds werd opgemerkt, dat uw nichtje zich op het verkeerde moment op de verkeerde plaats bevond en ook uw echtgenoot geeft duidelijk aan dat uw neven 'gewone' deelnemers waren aan manifestaties (cgvs, p;3, cgvs man, pp.1-2).

Wat betreft uw bewering dat de familie Ghodbani gekend is als een extremistische familie, u neemt het woord Moslimbroeders in de mond, en bij het aantreden van de nieuwe president in 1987 uw oom en kozijn (deze laatste zou nog steeds zijn opgesloten) werden gedetineerd, dient opgemerkt dat dit bezwaarlijk nog als actueel kan worden beschouwd, temeer u in de loop van uw asielprocedure nooit hebt aangegeven naar aanleiding hiervan problemen te hebben ondervonden (cgvs p.3). Daarenboven geeft u zelf aan dat noch uw vader noch uw broers ooit lid zijn geweest van de Moslimbroeders en vervolgt u met te stellen dat deze beweging eigenlijk niet meer bestaat (cgvs p.3).

In uw administratief dossier bevindt zich nog een faxkopie van een pagina uit uw paspoort waaruit blijkt dat uw visum voor Qatar werd geannuleerd. Dit document werd reeds door de RVV besproken en vermag dus niet afbreuk te doen aan bovenstaande observatie.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenoot door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. Bij beschikking van 17 maart 2011 werden de partijen opgeroepen om op 8 april 2011 te verschijnen. Ter openbare terechtzitting van 8 april 2011 stelt de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat op 20 april 2011 een schriftelijk verslag zal worden neergelegd betreffende de actuele situatie in Syrië. De behandeling van de zaak werd tegensprekelijk uitgesteld naar de terechtzitting van 22 april 2011.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), ondernemen verzoekers een poging om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel, nopens het nieuw verkregen bewijsmateriaal, verduidelijken verzoekers dat hun vertrouwenspersoon, genaamd W.U., zich aangemeld heeft op een politiecommissariaat en verzoekers volledige naam en 'rijksregisternummer' heeft opgegeven, waarna bleek dat deze op de lijst van gezochte personen stond. Verzoekers vervolgen dat zij uiteindelijk 'te laat' via een aangetekende zending het nodige bewijsmateriaal ontvingen waaruit blijkt dat hij vervolgd wordt op grond van onterechte beschuldigingen waaronder het aanzetten tot sektarisch geweld, belastering van godsdiensten en het aanzetten tot religieuze haat, beschuldigingen welke volgens verzoekers te wijten zijn aan hun volharde bekering tot het christendom. Verzoekers verwijten de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen volledig voorbij te gaan aan het feit dat verzoeker slechts op beperkte wijze telefonisch op de hoogte werd gehouden door een tussenpersoon. Zij menen dat het eerder volstrekt onbegrijpelijk en tevens ongeloofwaardig zou zijn mocht verzoeker door middel van dergelijke telefoongesprekken tot in detail op de hoogte zijn gebracht van de feiten die zich hebben afgespeeld in Syrië en stellen dat er geen enkele rekening werd gehouden met de noodgedwongen passieve rol van verzoeker, die op dit punt volledig afhankelijk is geweest van de medewerking van zijn vriend in Syrië. Verzoeker stelt wel te weten, zoals hij ook heeft verklaard, dat zijn vertrouwenspersoon op zijn beurt contact heeft opgenomen met zijn buurman, een goede vriend die werkt voor de 'politieke veiligheid'. Slechts door de druk die de heer W.U. heeft uitgeoefend en de garantie dat het bewijsstuk nooit in Syrië zou gebruikt worden, heeft deze buurman uiteindelijk succesvol geprobeerd om dergelijk bewijsstuk te bemachtigen, aldus verzoekers. Zij stellen terdege te beseffen dat de heer W.U. door zijn handelingen bepaalde risico's loopt en de consequenties zal ondervinden indien de Syrische overheid te weten komt dat een officieel document wordt gebruikt om elders asiel aan te vragen. Betreffende de risico's voor de buurman, tasten zij daarentegen in het duister. Verzoekers zijn van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende of zelfs geen enkele aandacht heeft besteed aan het nieuwe objectieve bewijselement dat aantoonde dat zij wel degelijk terecht een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun religieuze overtuiging.

In een tweede onderdeel, nopens de mogelijke gezinssituatie in Tunesië, voeren verzoekers aan dat in de bestreden beslissingen volledig wordt voorbijgegaan aan de nefaste invloed die de Jasmijnrevolutie in Tunesië uitoefent op de veiligheid van verzoekster. Verzoekster wijst erop dat zij nogmaals heeft bevestigd dat zij zal gedood worden door haar familie omdat zij gehuwd is zonder de vereiste toestemming en omwille van haar bekering tot het christendom. De huidige revolutie in Tunesië levert jegens verzoekers nog een bijkomend gevaar op. Gelet op het huidige machtsvacuüm is Tunesië tot op de dag van vandaag een land van wetteloosheid en complete chaos, zodat zij niet hoeven te rekenen op bijstand van de overheidsdiensten die hen kunnen beschermen tegen eventuele aanvallen op hun persoon, aldus verzoekers. Bijkomend heeft ook verzoeksters plaats van herkomst, Kasserine, ernstig te lijden onder de voortdurende chaos, plunderingen en gewelddaden. Zij verwijst in dit verband opnieuw naar de gewelddadige dood van drie van haar familieleden, die slechts deelnamen aan de manifestaties en dus dergelijk extreem gewelddadig gedrag niet hebben uitgelokt. Dat zij zich sinds zij zich in België bevinden vrijelijk hebben geuit als zijnde bekeerde christenen en zij tevens gehuwd zijn zonder de noodzakelijke toestemming van verzoeksters familie, zijn volgens verzoekers gedragingen die in schril contrast staan met de traditionele moslims in Tunesië zodat zij, gelet op hun gezinssituatie, onmiddellijk nefaste gevolgen zullen ondervinden. Tevens vrezen zij dat moslimextremisten deel zullen uitmaken van

de macht, in welk geval hun persoonlijke veiligheid onmogelijk kan gegarandeerd worden en zelfs uiterst precair wordt. De vele verpauperde streken in Tunesië zijn immers de klassieke voedingsbodem voor dergelijk fundamentalisme, aldus nog verzoekers.

Verzoekers menen dat zij op grond van de door hen uiteengezette motieven minstens in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Italy declares state of emergency over influx of 5,000 Tunisian immigrants”* uit The Telegraph van 13 februari 2011 omtrent de toestroom van Tunesische vluchtelingen op het eiland Lampedusa en het artikel *“Tunisia offers concessions tot security forces”* betreffende de noodtoestand in Kasserine, gepubliceerd op magharebia.com op 2 februari 2011.

2.2. Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij duidelijk aangeeft zijn tweede asielaanvraag te steunen op dezelfde elementen als aangehaald in het kader van zijn eerste asielaanvraag en hieromtrent reeds werd geoordeeld dat hij deze motieven niet aannemelijk heeft gemaakt, (ii) het door hem neergelegde document niet vermag de appreciatie van het CGVS in positieve zin om te buigen gezien het betrekking heeft op gegevens die totaal niet aannemelijk werden bevonden en zijn verklaringen met betrekking tot dit document bovendien dusdanig vaag zijn dat ze zijn geloofwaardigheid verder ondermijnen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (iii) zijn verwijzing naar de algemene situatie in Tunesië, het geboorteland van zijn echtgenote, en het gegeven dat twee neven en een nicht van zijn echtgenote tijdens hun deelname aan een manifestatie zouden zijn omgekomen, geen uitstaans heeft met zijn persoonlijke asielmotieven en (iv) de vertaling van zijn huwelijksakte en een attest dat stelt dat hij dit academiejaar is ingeschreven aan de universiteit van Gent gegevens betreffen die op zich niet worden betwist.

Blijkens de tweede bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij duidelijk aangeeft haar tweede asielaanvraag te steunen op dezelfde elementen als aangehaald in het kader van haar eerste asielaanvraag en hieromtrent reeds werd geoordeeld dat zij deze motieven niet aannemelijk heeft gemaakt (ii) zij ter staving van haar tweede asielaanvraag verwijst naar een document neergelegd door haar echtgenoot dat moet bewijzen dat hij in Syrië door de autoriteiten wordt gezocht, aan welk document totaal geen geloof kan worden gehecht, (iii) uit haar verwijzing naar de gespannen toestand in Tunesië en het gegeven dat twee neven en een nicht van haar tijdens hun deelname aan een manifestatie zouden zijn omgekomen, niet valt op te merken dat zij persoonlijk zou worden gevisieerd in haar land van herkomst, (iv) haar bewering dat haar familie gekend is als een extremistische familie (Moslimbroeders) en bij het aantreden van de nieuwe president in 1987 haar oom en kozijn werden gedetineerd, bezwaarlijk nog als actueel kan worden beschouwd, temeer zij in de loop van haar asielprocedure nooit heeft aangegeven naar aanleiding hiervan problemen te hebben ondervonden en zij daarenboven zelf aangeeft dat noch haar vader noch haar broers ooit lid zijn geweest van de Moslimbroeders en vervolgt met te stellen dat deze beweging eigenlijk niet meer bestaat en (v) de faxkopie van een pagina uit haar paspoort waaruit blijkt dat haar visum voor Qatar werd geannuleerd reeds werd besproken door de RvV.

2.3.1. De Raad stelt vast dat verzoekers hun vrees voor vervolging steunen op dezelfde motieven als aangehaald in het kader van hun eerste asielaanvraag. In 's Raads arrest nr. 47 348 van 23 augustus 2010 werd met betrekking tot verzoekers hun vluchtmotieven reeds geoordeeld dat (i) hun verklaringen betreffende hun geloof vaag, incoherent en ongeloofwaardig zijn zodat aan hun opgediste relaas met betrekking tot hun “bekering” en hun vrees voor vervolging om die reden geen geloof kan worden gehecht, (ii) verzoeker zijn bewering dat hij door jongeren zou zijn aangevallen in de periode dat hij in Affamiyah woonde en dat deze aanval in verband zou staan met zijn voornemen om zich te bekeren niet aannemelijk maakt en zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan dit incident, deze éénmalige aanval op verzoeker door onbekende jongeren niet ernstig en zwaarwichtig genoeg is om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en verzoeker overigens naliet om klacht in te dienen tegen zijn belagers en derhalve heeft nagelaten om beroep te doen op de rechtsbescherming waarin zijn autoriteiten voorzien, vaststelling die andermaal afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas en de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging, (iii) ook aan verzoeksters verklaring in Affamiyah door haar broer te zijn aangevallen omdat zij zich tot het christendom zou hebben gewend geen geloof kan worden gehecht daar niet het minste geloof kan worden gehecht aan haar bewering in een streng islamitische familie te zijn opgegroeid die dan nog van plan zou zijn geweest haar uit te huwelijken aan een neef vermits uit haar verklaringen integendeel dient te worden geconcludeerd dat zij uit een eerder liberale familie komt aangezien zij hogere studies heeft

kunnen doen, eerst in een studentenhuis heeft gewoond en later in een 'gewoon logement', zij in de toeristische sector heeft gewerkt en zonder toestemming van haar vader in het buitenland is gaan werken, het ongeloofwaardige karakter van het door verzoekster aangehaalde incident met haar broer tevens blijkt uit het feit dat verzoekster geeft nagelaten om naar aanleiding van dit incident klacht neer te leggen en de vaststelling dat verzoekers hun verklaringen omtrent de reden waarom geen klacht werd neergelegd allesbehalve coherent zijn, (iv) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk problemen kende met de Syrische Politieke Veiligheid en door hen twee keer werd meegenomen en ondervraagd over zijn voornemen om zich te bekeren daar hij niet bij machte is deze beweringen te staven met enig begin van bewijs en hij daarenboven ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van het feit dat hij, toen hij een tweede keer was opgepakt, werd aangesproken door een christelijke agent die hem aanraadde te doen alsof hij van zijn bekering zou afzien, noch van het feit dat hij er zeker van was dat hij vanaf dan door de Syrische autoriteiten gesurveilleerd werd, (v) op grond van het loutere feit dat verzoekers herkenbaar op de Belgische televisie zijn geweest in het kader van een reportage naar aanleiding van de opvangproblemen van asielzoekers in België geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan worden aangenomen, en (vi) aan verzoeksters vrees voor vervolging bij terugkeer naar Tunesië geen geloof wordt gehecht aangezien aan haar relaas, voor zover het betrekking heeft op haar "bekering", geen geloof kan worden gehecht vermits zij niet aantoonbaar effectief bekeerd te zijn, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden vrees voor haar familie om die reden en zij de Raad evenmin kan overtuigen waar zij stelt dat haar familie haar huwelijk niet aanvaardt omdat zij eigenlijk met een neef moest trouwen vermits de Raad van oordeel is dat, indien het de intentie van verzoeksters vader zou zijn geweest haar uit te huwelijken aan een neef, dit zeker al zou gebeurd zijn voordat verzoekster vertrok naar Qatar in 2007 vermits zij dan al bijna 30 jaar oud was.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.3.2. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens of stukken aanreiken die vermogen om het in het kader van de eerste asielaanvraag vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen. Aan de hand van het thans voorgelegde nieuwe document dat moet bewijzen dat er intussen een arrestatiebevel en een bevel tot voorleiding op verzoekers naam zou bestaan, slagen zij er immers niet in alsnog aannemelijk te maken dat er wat hen betreft op grond van de eerder uiteengezette motieven sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch tonen zij aan dat er onderhand andere gronden zijn die de erkenning van de vluchtelingenstatus wettigen.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissingen wel degelijk rekening heeft gehouden met alle dienstige stukken – in het bijzonder met het thans bijgebrachte intern document dat moet bewijzen dat er een arrestatiebevel (waarvan een vertaling wordt gefaxt op 7 april 2011 aan de griffie van de Raad) en een bevel tot voorleiding op verzoekers naam zou bestaan – doch concludeert dat dit nieuwe document niet vermog om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag te herstellen.

De Raad benadrukt te dezen dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals reeds genoegzaam werd vastgesteld in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag. Verder merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op dat verzoekers verklaringen met betrekking tot het door hem bijgebrachte nieuwe document dusdanig vaag en incoherent zijn dat ze de ongeloofwaardigheid van zijn relaas verder bestendigen. Zo kan verzoeker geen accurate gegevens verschaffen over de manier waarop zijn vriend W.U. het document in kwestie precies heeft verkregen, moet hij het antwoord schuldig blijven op de vraag naar de naam van de buurman die het document zou hebben bekomen, alsook op de vraag voor welke afdeling van de Veiligheid deze persoon werkt en kan hij evenmin duiden hoe deze persoon het document heeft kunnen bekomen. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen met reden dat het totaal niet kan overtuigen dat de buurman van W.U. een dergelijk risico zou nemen, dat hij zijn eigen reputatie en job op het spel zou zetten en zelfs riskeert te worden opgepakt en dit voor iemand die hij niet persoonlijk kent. De Raad wijst erop dat de bewijslast er tevens in bestaat een plausibele verklaring te geven voor de wijze waarop verzoeker in het bezit is gesteld van het betreffende document. Ook in voorliggend verzoekschrift blijven verzoekers op dit vlak in gebreke. Met hun betoog komen zij immers niet verder dan het uiten van een aantal blote beweringen, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen noch ontkrachten en hun gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken. De pertinente motivering dienaangaande van de eerste bestreden beslissing, die steun vindt in het administratief dossier, blijft bijgevolg gehandhaafd en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad merkt nog op dat verzoekers nog altijd hun origineel paspoort niet voorleggen terwijl deze documenten bij verzoekers ouders in Syrië zouden liggen (RvV arrest nr. 47 348 van 23 augustus 2010, p. 10). Ter terechtzitting herhaalt verzoeker dat de paspoorten bij zijn familie liggen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden aangenomen in geval van terugkeer naar Syrië.

2.3.3. Daar, zoals reeds werd besloten naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag, geen geloof kan worden gehecht aan de door hen uiteengezette asielmotieven, is de verwijzing in het verzoekschrift naar een eventueel machtsvacuüm in Tunesië dat hen ervan zou weerhouden bescherming te zoeken bij de overheidsdiensten tegen aanvallen op hun persoon omwille van deze ongeloofwaardig bevonden motieven, niet dienend en kan ook ten aanzien van Tunesië geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin worden aangenomen.

In zoverre verzoekers nog aanhalen te vrezen dat moslimextremisten deel zullen uitmaken van de macht, benadrukt de Raad dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (RvS 16 maart 1994, nr. 46.530; RvS 18 juni 2001, nr. 96.562; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1 de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de "gegronde vrees voor vervolging". Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoekers thans een toevluchtsoord nodig hebben voor een te verwachten risico van vervolging in hun land van oorsprong. De vrees van verzoekers moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hen aanwezig is, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd

2.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre zij zich beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van hun asielrelaas, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kunnen verzoekers zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar Syrië dan wel Tunesië een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas.

2.5. De Raad merkt op dat de begrippen "*internationaal of binnenlands gewapend conflict*" noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken werden gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de

definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (RvS 1 december 2006, nr. 165.476).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten “alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.” Het tweede lid van dit artikel stelt dat “interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ...” niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten.

2.5.1. Wat betreft de situatie in Tunesië, blijkt uit de informatie gevoegd aan de verweernota (TUN2011-003 van 1 maart 2011) dat ondanks de heersende verwarring en onzekerheid over de toekomst er actueel in Tunesië geen bijzonder gevaar is voor de veiligheid van de burgerbevolking, met uitzondering van manifestaties en samenscholingen die kunnen ontaarden in geweld. Dienvolgens dient te worden besloten dat er actueel in Tunesië geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat in hoofde van verzoekers evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar Tunesië. De als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde persartikelen betreffende de algemene toestand in Tunesië doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.5.2. Op 19 april 2011 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een ‘Subject Related Briefing’ van 18 april 2011 met betrekking tot de veiligheidssituatie in Syrië geworden. Uit genoemde informatie blijkt dat er in Syrië sinds 17 februari 2011 sprake is van regelmatige demonstraties waarbij tot op heden naar schatting 200 doden zijn gevallen, de overgrote meerderheid doodgeschoten door veiligheidstroepen. Deze manifestaties zijn echter gelokaliseerd in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara’a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Het aantal demonstraties in de hoofdstad is eerder beperkt en het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. Ook in de tweede stad van het land, Aleppo, is het rustig, behoudens twee kleine demonstraties. Het regime van president Bashar al-Assad heeft op de situatie gereageerd met een mengeling van repressie en toegevingen, waaronder de vrijlating van de schoolkinderen uit Dara’a wiens arrestatie de onlusten uitlokte, het ontslag van Faysal Khaltum, de gouverneur van Dara’a, de aankondiging van een salarisverhoging van 20 à 30 % voor ambtenaren, de vrijlating van 260 islamitische en 42 Koerdische gedetineerden uit de gevangenis van Saydnaya, het ontslag van de regering van Muhammad Naji al-Otri, de sluiting van het enige casino in het land, de afschaffing van een wet die leraressen verbiedt om een niqab te dragen, de uitvaardiging van een presidentieel decreet dat de nationaliteit verleent aan 300 000 Koerden die sinds de volkstelling van 1962 als ‘vreemdeling’ of ‘staatloze’ stonden geregistreerd, het ontslag van gouverneur Ghazzal van Homs en het inzweren van de nieuwe regering onder leiding van premier Adel Safar, die als opdracht krijgt hervormingen voor te bereiden. Op basis van de actuele situatie concludeert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat “[E]r moet worden geconstateerd dat er in Syrië de jongste weken sprake is van regelmatige demonstraties. Er dient echter tevens aangestipt dat deze manifestaties (...) gelokaliseerd zijn in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara’a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Merken we op dat het aantal demonstraties in de hoofdstad eerder beperkt is. Het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. (...) De contestatie gaat vooral uit van de meerderheid van soennitische Arabieren. Er zijn nauwelijks aanwijzingen dat er Christenen of Druzen bij betrokken zijn. Wat betreft de Koerden, zij hebben zich eerst afzijdig gehouden en pas recentelijk is er sprake van enig (vreedzaam) protest. Er kan op basis van de actuele situatie worden geconcludeerd dat de heersende spanningen het regime weliswaar hoofdbrekens bezorgen, maar anderzijds niet van die aard is om de positie van president Bashir al-Assad op een decisieve manier te ondergraven. Er is op dit ogenblik nog steeds geen sprake van een massale volksopstand tegen het staatshoofd. Er kan van uit gegaan worden dat de toegevingen van het

regime wel degelijk enig effect hebben geressorteed. Ingevolge hiervan kan gesteld worden dat er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld in Syrië. Het maatschappelijk leven is niet tot stilstand gekomen, het overheidsapparaat functioneert normaal. De veiligheidsdiensten fungeren als vanouds en treden repressief op tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert. (...).” (eigen onderlijning).

Dit schriftelijk verslag werd op 20 april 2011 per fax overgemaakt aan verzoekers hun raadsman. Ter terechtzitting wordt aan verzoekers de mogelijkheid geboden om mondeling te repliceren op de inhoud van hoger genoemde ‘Subject Related Briefing’. Zij brengen evenwel geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct of actueel is. Niettegenstaande de veiligheidssituatie in Syrië precair is en het optreden van de veiligheidsdiensten repressief is tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert, is de Raad van oordeel, gelet op de vaststelling dat de protesten gelokaliseerd zijn in een aantal brandhaarden, dat er actueel in Syrië geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat in hoofde van verzoekers evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar Syrië.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.5.3. Derhalve tonen verzoekers niet aan dat zij in aanmerking komen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. De overige door verzoekers neergelegde documenten, met name een vertaling van hun huwelijksakte, een attest dat verzoeker dit academiejaar is ingeschreven aan de universiteit van Gent en een faxkopie van een pagina uit verzoeksters paspoort – stuk welk reeds werd bijgebracht en beoordeeld in het kader van de eerste asielaanvraag – zijn niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van het asielrelaas en vermogen dan ook niet afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS